

VASÁR NAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

hová a lapba szánt kéziratok

==== reklamációk és ====
előfizetési pénzek küldendők

== Maros-Vásárhely, ==
Szentgyörgy utca 9. szám.

== ev. ref. lelkészi lakás. ==

Mértékletesség.

Érdekes tárgyalás. A törvényszéki terem lehuzott függönyein keresztül csak halványan szűrődött át a napsugár. A nehéz szőnyeg elnyelte az ügyvédek lépteinek zaját, a hallgatóság szívére valami nyomasztó érzés nehezedett e falak között, hol oly sok szerencsétlenre mondják ki az ítéletet.

E pillanatban megnyílik a középső ajtó, őszhaju bírák csoportja lép a terembe, a bailiff kalapácsütésének zajára mindenki összerezzen, megkezdődik a tárgyalás.

Az ügyész, kinek szívét megkeményítette talán a bűnösök légköre, unalmas, egyhangu mormolással adja elő az esetet.

Egy fiu félholtra verte édes anyját.

Vezessék be a vádlót, — hangzik a bíró szava

A mellékszoba ajtajának mindkét szárnya kitarul, a hallgatóság kíváncsian hajol előre, hogy meglássa az édes anyát, ki börtönre küldi saját gyermekét. De a mi következett arra senki sem volt elkészülve.

Fehér ruhába öltözött kórházi ápolók hoztak be hordágyon egy töpörödött öreg asszonyt, kinek arcán nehéz öklöcsapások kékjei látszóttak, fejétől talpáig bekötve fehér gauzezal, mely a látható ütések nyomait még sötétebbeknek

tüntette elő. A bűnös gyermeket, ki java korban levő férfi volt már, a beteg nő lábaihoz állították.

„Asszonyom! megismeri ön a vádlottat?“ kérdezi az ügyész; a nő fejét kissé felemelve gyengéden int kezeivel. „Igen; ez az én szerencsétlen gyermekem!“ válaszolt az öreg nő bánatos sóhajjal.

„Ő verte össze kegyedet olyan rettenetes módon, hogy most mozdulni sem bír?“

A beteg zihálva lélegzett, inkább suttozta, mint mondta a szavakat: „Igen, de azt hiszem nem tudta mit csinál, az itál tette, nem ő . . .“

„Dávid szeretett engem, talán most is szeret. Együtt laktunk gyermeksege óta. Egy alkalommal hajnalban jött haza, részegen, hogy lábán alig tudott állani. Én a diványon feküdtem. Hozám tántorog, durva hangon rám kiált: Kelj fel te vén banya, takarodj dolgozni! Mielőtt csak kis ujjamat megmozdithattam volna, öklével arczomba csapott, ledobott a padlóra, rugdalt szeges csizmájával, a hol csak ért, majd erős kezével torkomnak esett, hogy kiszorítsa belőlem az életet.“

Hánysor rugta meg? — kérde a bíró.

Körülbelül húszor — mormolta az öreg nő.

A vádlott mozdulatlanul hallgatta anyjának terhelő vallomását, csak ajkainak ideges reme-

gése árulta el a benső küzdelmet, mely lelkében véghez ment.

A kórházi orvos véleménye szerint a nő teljesen igazat mond. Szánalmas állapotban szállították be a kórházba. Vállcsontja kificzamodva, három ujja összemorzsolva, két bordája összetörve és egész testéről czafatokban log le a hus. Minden perczen meghalhat a kapott sérülések folytán. Lépjen elő a vádlott! — szólt kemény hangon a bíró.

A férfi összerezzen, idegesen hordozta körül a szemét az embereken, mintha irgalmat, kegyelmet keresne; majd csüggedten hajtotta le fejét.

Igen, én tettem, — kezdé remegő hangon — de az anyám az oka. Együtt éltünk, igaz, gyermekségemtől fogva. Én is voltam fiatal, ártatlan, de megfertőzték szívemet. Anyám az itálnak rabja volt mindig. Mint gyermek én hoztam számára a korcsmából. Más a templomba járt vasárnap, én a korcsmába. Kérdezzék meg a szomszédokat, a kik ismertek, sajnáltak engem. Ütött, vert, ha nem mentem, vagy ha nem ittam vele együtt. A mióta csak eszemet bírom, egy liter szeszt kellett hoznom minden nap; felét neki, felét magamnak. Erre megesküszöm, tanukkal tudom bizonyítani. Ez az egyedüli, a mit mentségemre felhozhatok.

Igaz a mit gyermeke mond? — kérdezte a bíró. Az öreg nő nem szólt, csak fejével bólintott.

A bíróság hosszú vita után két szavazattal egy ellenében felmentette a vádlottat.

Kedves olvasóim! minek szépitgessem a bünt, a vétket, melyet az élet úgy is elébünk tár a maga borzalmas valóságában. Mielőtt a kábító italt ajkaidhoz vinnéd, jusson eszedbe a nyomorult nő és nyomorult gyermeke története, lásd meg az örvényt, melynek szélén állasz és én hiszem, hogy eldobod magadtól a teli poharat, mint mérges viperát.

A néppel a népért.

Régi s nem jogosulatlan panasz, hogy népünk rettentően el van hanyagoíva.

Nem is szólva a messzebb múltból, be kell valanunk, hogy nemzeti életünknek csak közelebbi év-

tizedeiben sem törődött vezető osztályunk a néppel semmit. Már kezdetben s azóta sem igen ismerte fel, hogy a népnek, az alsóbb osztályok tömegének hatalmas társadalmi értéke van, hogy nemzeti létünknek egyenesen alapja.

Ezért mindig csak politikai eszköznek tekintette s tekinti mai napig is. Többre nem becsülte s nem becsüli.

Ha a szükség jobban mondva a saját érdek úgy hozta magával, szívesen tömjénezett, hízelt hiúságának, de komolyan sohasem törődött vele. Ma is így van ez. Vezető embereink nem igen értékelik a népet a maga jelentősége szerint s nem igen igyekeznek kezüket állandóan a nép üterén tartani, hogy tudják, ismerjék — érezzék közvetlen forrásból annak buját, bánatát, nyomoruságait.

Kaputos emberektől legtöbbször csak kellemetlenségekben részesül a nép, a hivatalnokoknak pedig legtöbbször csak durva gorombaságát, szivtelenségét ismeri. Csodálkozhatunk e aztán azon a rettentő bizalmatlanságon, melylyel az ugynevezett hivatalos meg nadrágos osztály iránt viseltetik? A nép e különös félreértése s ebből származó lelketlen elhanyagolása végzetes bajoknak lett állandó forrása.

Ki figyelmesen nézi az élet folyását, ügyeli a társadalomnak hullámzó zaját s szemmel kíséri nemzeti életünket, lehetetlen, hogy figyelmes vizsgálódása közben ne csapná meg füleit néha néha valami távoli moraj tompa, mély zugása. Olyan ez, mint a messziről közeledő vihar félelmes morgása. Mi okozza ezt? Az elégedetlen lelkek összeverődött sohájának ijesztő hangja. Ma még csak sóhaj, holnap már vihar lesz talán.

Ime ezt eredményezte a nép bajának könnyelmű elhanyagolása.

A vész előjelei már közvetlen közelünkben is felcsapnak.

Hisz nem halljuk e a munkától görnyedő tömeg zugolódását a mint a sorsnak kétségtelenül aránytalan beosztása miatt lázong; nem érezzük, hogy a talaj meginog alattunk, midőn a nemzetiségek következetes, okos politikája örökre kivesz alólunk egy-egy jó darab magyar birtokot; vagy nem fog-e el kétségbe ejtő aggodás, hogy könnyen hívő jó népünk gyakran hamis próféták szavára szentül esküszik s kész elszántan „feszítsmeget“ kiáltani legjobbaink ellen?

Fájdalom nagyzó léha társadalmunknak kevés embere van, ki mindezeket hallaná, érezné, vagy gondolkozóba tudna esni miattuk. A nagy tömeg bűnös könnyelműséggel ügyet sem vet rájuk, hanem megy, fut, rohan hangzatos jelszavak után, keresi a pillanat kétes értékű hangos dicsőségét. Hová vezet ez bennünket? Hová? hová?

Sokszor gondolkozóba ejtette e kinzó kérdés protestans társadalmunk egyik kimagasló alakját, dr. Gidófalvy István Kolozsvár város kir. közjegyzőjét.

Már kora ifjúságában nyitott szemmel, érző szívvel nézte nemzeti bajaink előbb említett főforrásait s midőn sorsa a közélet mezejére szólította, hivatal kezdésekor a maga világos esze, nemes szive szerint azonnal munkához látott.

Azóta szép sor esztendő repült tova s a szakadatlan társadalom, nemzet építő munkát folytatott férfi most utjának delelőjén megáll egy pillanatra s visszanez. Egy felolvasásban: „Hogyan lettem én szocziá-istává“ címmel teszi meg e visszapillantást.

Nemes egyszerűséggel, megható közvetlenséggel beszéli el ebben, miként támadt lelkében s fejlődött az érzék, hogy mások baját, nagy szenvedéseit, szükségseit megértse, érezze s az Ur nevében felvegye.

„Alig lehettem — úgy mond — 7—8 éves, amikor feltűnt nekem, hogy édes anyám sokkal több rozskenyeret süit, mint a mennyire a két szolgáló leánynak szüksége van s az is feltűnt nekem, hogy minden héten két nap sokkal több főzeléket, babot, lencsét, borsót és savanyu káposztát készített, mint a mennyi háztartásunkban elfogy.“

Azokon a napokon voltak szülővárosában a koldusok látogatási napjai. S azokon a napokon udvarunkról sohasem ment el koldus, béna, elhagyott szegény, míg a jó anya egy darab kenyérrel s egy tál főzelékkel el nem látta mindeniket.

Ott, abban a családban, olyan anya vezetése mellett tanulta meg először érteni, érezni a szegények baját. Megszivlelendő nagy tanulságot fejez ki a komoly férfi e szép önvallomása. Valóban, ha a néppel a népért munkáló embereket akarunk nevelni, úgy a kegyességnek, jótékonyagnak, könyörületnek példaadását már a családnak meg kell kezdenie. A családban pedig e téren a legfőbb szerep, sőt egyenesen kötelesség — az anyáé. Ők adják meg a gyermeknek a cselekvésre az első indítást. Tőlük függ, hogy ez jó vagy rossz irányban induljon, tőlük függ tehát társadalmunk, nemzetünk jövő sorsa is.

Midőn a fiui kegyelet megindító hangján szól Gidófalvy a jó anyának rágyakorolt áldó befolyásáról egyszersmind intő szóval fordul minden magyar anyához is, hogy nagy elhivatását ne tévessze egy is szem elől. Az anya a maga földi rendeltetésében társadalomteremtő szerepében igazán szent. Nagy kötelességeknek, jövődőlő célloknak képezi alapját lelkük nemessége, szívök jósága. Csak jó anyáknak, hivatásuknak tudatában élő anyáknak gyermekeivel végezhet szerencsés munkát az iskola is.

Gidófalvinál éppen azért talált oly jó termő talajra a kolozsvári ref. kollegium kitünő szelleme, mert jó anyja volt.

A mit ez megindított a családban, az tovább építette a maga jótékony befolyásával s így történt, hogy mikor a gyermekből ifju lett, fenkölt érzések

különböztették meg a többi ifjaktól. A főváros kietlen rideg világa csak érlelték, erősítették ezeket nála

Mikor aztán sorsa a nemzetiségi Szászrégenbe szólította, örömmel hagyta ott azt a világot, hogy a vidék melegebb légkörében megerősödött lélekkel vágyainak, hajlamainak élhessen. Az az eredményeiben gazdag munkásság, melyet régeni tartozkodása alatt s azután új állomásán Kolozsvárt kifejtett, arról tanuskodik, hogy ő valóban nemesebb vágyai, hajlamai szerint élt. Szívében volt a tudat — bár lenne minden magyar ember szívében — hogy neki elhivatása van, hogy ő örálló katonája a magyar társadalomnak, a magyar hazának.

Ennek tudatában fogott aztán teremtő munkájához. Igazán érdekes s felette tanulságos mint írja le ennek megkezdését.

Hivatalos érintkezése közben látta, tapasztalta a nép nyomorát, elhagyatottságát. Rögtön tisztában volt, hogy ez az a terület, melyen dolgoznia kell. De hogy dologhoz láthasson, mindenek előtt meg kellett szereznie a nép bizalmát. Mit tett hát? Hogy magyarán szóljunk, nyakába vette egész nagy kerületét s a jó pástör szeretetével, gondoskodásával leereszkedett a néphez, meghallgatta panaszát, buját, bánatát, kívánságát. Biztatta a kétségeskedőket, tanácsot adott a járatlanoknak, segítséget nyújtott a szükségben levőknek. Így járva végig minden faluját sikerült aztán megnyernie a nép bizalmát.

Példájából a magasban járó ifjabb tisztviselő nemzedékünk sokat tanulhatna. Megtanulhatná mindenek felett azt, hogy nem a nép van a hivatalnokokért, de a hivatalnokok vannak a népért. Gidófalvi ennek meggyőződésében foglalkozott a néppel s kereste bizalmát. Csodálatos dolgokat hallott aztán, midőn rendre a nép bizalmába jutott. — Takarékpénztárak vétkes üzelméi, uzorások lelketlen zsarolása, üzletemberek gonosz számításai a nép közvetlen elbeszéléséből mind nyilvánvalók lettek előtte. A sok elszomorító eset meghallgatása után meggyőződésévé vált, hogy a nép kezébe egyáltalában nem való a váltó, mert nemhogy segítene ezáltal magán, de sőt elszegényedését okozza. Bár megértené jó magyar népünk ezt végre-valahára; aztán szokná meg a takarékoskosságot s őrizkednék a váltó üzletektől.

Gidófalvy mindent elkövetett, hogy a gonosz hitelezők körmei közül kiragadja a maga közönségét.

E célból hozzáfogott a hitelszövetkezetek szervezéséhez. Vállalkozásával azonban az üzérkedő emberek egész légióját zuditotta magára annyira, hogy kezdetben legjobb szándéku kezdeményezései mind dugába döltek. A sok gonosz számítás csak lelkes ügyszeretete s kifogyhatatlan leleménye győzedelmeskedett, s azóta minél több hitel- és fogyasztási-szövetkezetet sikerült felállítani, annál jobban hitévé vált, hogy a nép baján, a kisbirtokos osztály teljes elpusz-

tulásán csak a szövetkezés és a szövetkezet útján lehet segíteni. Szinte odai hévvel ír, midőn felolvasásában a nagyjelentőségű nemzeti feladatról szól s lelkesen hirdeti, az erős igazságot, hogy a szövetkezésben nagy erő rejlik

A mi népünknek különösen szüksége van ez irányban való nevelésre. Gidófalvy hasznos, jótékony munkával igyekezett erről a maga közönségét meggyőzni s ma már egy sereg virágzó intézet, több iparos szakosztály hirdeti, hogy a szövetkezetekkel szőtt tervezetései nem légből épített várak voltak, hanem biztos erősségei a kis egzisztenciák jólétének, boldogulásának.

Meggyőző erővel hirdeti, hogy a mind jobban és jobban terjedő szocializmussal szemben is csak a különböző szövetkezetek létesítésével lehet sikeresen védekezni. Sok igazat mond, midőn szépen kifejti, hogy a vagyontalan, de jóra való polgárok érdekeinek felkarolása nagyban fogja mérsékelni az elégtelen lelkek zugolódását. Ilyen s ehhez hasonló arany igazságokat minden lapján lehet találni Gidófalvy felolvasásának. Szülő, nevelő, nemzetgazdász egyaránt okulhat a tapasztalatokban gazdag, annyi eredményes munkát végzett férfi leszűrt gondolataiból.

Mi azzal a forró óhajtással tettük le a szépen megírt felolvasást, vajha minden közhivatalnokunkat az a lélek hatná át, a mi dr. Gidófalvy Istvánt. Akkor kevesebb dolguk akadna a végrehajtóknak s nem kellene beszélnünk népnymorról, hivatalnokaink akkor igazán a néppel a népért dolgoznának mindannyian

Szencz.

Isten igéje.

„Imhol vagyok én, küldj el engemet“.

Ézs. k. VI. r. 8. v.

Ismered-e már ezt az örömet szeretett testvérem, melyről a kijelölt vers szól, mely a prófétát arra lelkesítette, hogy munkára induljon, hogy följánlja magát az Úr szolgálatára?

Az Ő örömet lelkesedését csak úgy érthetjük meg igazán, csak akkor érezhetjük át, ha már az Úr kegyelme minket is átvezetett azokon a lelki küzdelmeken, melyeket a próféta átért. Ő előbb látta az Urat teljes dicsőségében, angyaloktól körülvéve; tudatára ébredt annak, hogy ő bűnös, úgy, a mint van, a maga érdemével meg nem állhat az Úr előtt. Kétségbe esve látta, hogy ha bűneiben marad, el kell vesznie.

Milyen jó, hogy az Ur dicső trónja mellett oltár is volt az oltáron pedig eleven szén, melynek érintése fölemelte a kétségbe-esőt, megadta neki, a mi után vágyodott, elvette bűneit s alkalmassá tette arra, hogy az Úrnak szolgáljon. Mennyire boldog lehetett Ézsaiás, mikor érezte, hogy meg van mentve, hogy bátran közeledhet ahhoz a nagy, dicső és szent Istenhez, a ki olyan kegyelmes, hogy még munkára is

hívja őt. Milyen örömmel mondhatta, hogy: „Imhol vagyok én, küldj el engemet“ Ki találna szavakat ennek az örömmek a kifejezésére?

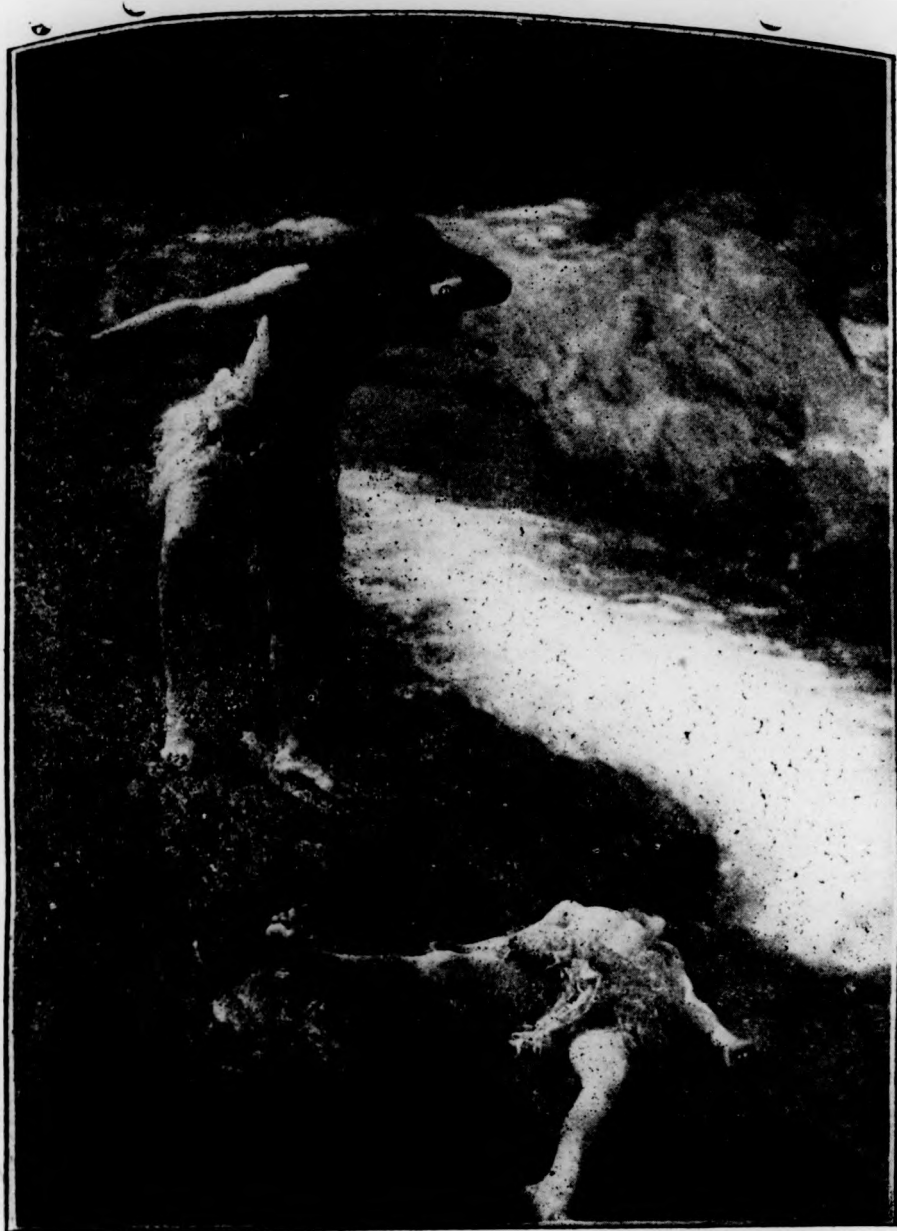
Az Úr mindnyájunknak kínálja ezt az örömet. Minket is hív magához; a mi számunkra is jelölt ki munkát, sokat, magasztosat. Nem azért, mintha Neki segítségünkre volna szüksége, hanem, mert nagyon szeret bennünket, s teljes örömet, tökéletes boldogságot akar nekünk adni azért, hogy mi Ő hozzá közeledhetünk, reánk is biz valamit. Óh milyen nagy áldás és öröm reánk nézve minden munka, ha azt az Ő iránta való szeretetből, hiven, Ő érte való lelkesedéssel végezzük. De hogy szerethetnénk Őt igazán, hogy lelkesedhetnénk Ő érette, ha nem tekintettünk még föl élő hittal arra a tökéletes Szentségre, Nagyságra és Dicsőségre, a ki nekünk a Jézusban megjelent? Ha nem ébredtünk még a mi bűnös voltunknak tudatára, és arra, hogy így, a mint vagyunk, nekünk is el kell vesznie. Ha nem borultunk még le kétségbe esve, töredelmesen és alázatosan az Ő dicső trónja előtt!

A bűnös Mária a Jézus lábainál sir, bánkodik. Ő nagyon szereti az Urat, mert sokat bocsátott meg neki, soktól mentette meg őt. A farizeus nem ismerte el, hogy ő bűnös, jónak képzelte magát, tehát nem is szerethette a Jézust. (Luk. ev. VII. 38—48)

Hogy mi is tudjuk nagyon szeretni őt, először ismerjük be, hogy nagyon bűnösök vagyunk. Ezzel a sok bűnnel menjünk Ő hozzá, alázatosan, töredelmesen. Milyen jó, hogy az ő trónja mellett most is ott van az oltár, a Golgota keresztje, melyen éretünk áldozta föl magát „az Istennek ama Báránya“. Az Ő vére az a tisztító eleven szén, mely elveszi bűneinket, melynek érintése alkalmassá tesz arra, hogy az Ő szolgálatára ajánljuk föl magunkat. Mindaddig, míg erre a fokra el nem jutottunk, nem szolgálhatunk igazán Neki, s nem ismerhetjük azt a magasztos örömet, mely a prófétát lelkesítette.

Óh siessünk Ő hozzá azonnal! Ne utasítsuk vissza az Ő nagy ajándékát. Milyen borzasztó volna, ha akkorra halasztanánk bűneink beismerését és megbánását, a mikor mindnyájunknak meg kell jelenni Ő előtt s a mikor kétségbe esve kellene látnunk, hogy most már minden késő, a trón mellett nincsen oltár. Jézus nem mint áldozat, hanem mint Bíró áll előttünk (Jelenések k. 20. rész. 11—15. v.) — Ő még most is türelmesen, szeretetteljesen várakozik reánk. Mindnyájunkat kivétel nélkül hívogat. Ne éljünk vissza az Ő nagy kegyelmével. Adjuk át Neki szívünket egészen. Bizzuk az ő vezetésére magunkat teljesen. Akkor majd tapasztaljuk, hogy az Ő közelében nem lemondás, hanem mindég több és tisztább öröm, mindég nagyobb lelki béke várakozik reánk. Tapasztaljuk, hogy „az Ő parancsolatai nem nehezek“, mert azokat Ő maga teljesíti általunk, nekünk azokból is csak az örömet adja. Ő megnemesíti, édessé teszi életünket. Őnzés helyet szeretetet ad szívünkbe. Szeretetet, mely nem engedi, hogy közönyösek maradjunk a mások bajaival szemben. Nem engedi, hogy mentségeket keressünk akkor, mikor az Úr ügyéről van szó, hanem buzdít, lelkesít bennünket, hogy kész szívvel, örömmel mondjuk el a próféta szavait: „Imhol vagyok én, küldj el engemet“.

Fülöp Piroška.

A testvérgyilkos.

Hány rettenetes bűne tárul elénk mai képünkön. Az Istennek és szülői szavának sohasem engedelmeskedő Kain testvérgyilkos leve és megölte testvérét a szelid és istenfélő lelkületi Ábelt. Ez a bűn ma is öröksége az emberiségnek: ma is engedetlenek Istennek, ma is gyűlölik egymást, ma is készek egymás megrontására, sőt élete ellen is törni.

Vajha ez a bűnös cselekedet iszonyu borzalmával megihletné sziveinket s elrettentene minket. Felserkentene arra, hogy szeressük és kövessük azt a mi Istennek tetsző, szent, igaz és áldott.

NE CSÜGGEDJ.

A reád borult éjszakában
Ne csüggedj édes nemzetem,
Vezetőd a gyászos sötétben
Hited s honszerelmed legyen.
Csak egy perczig se' kételkedjél,
Hogy soha nem iesz virradat,
Hited, erőd meg ne rendüljön
A tenger szenvedés alatt.

Ne félj, tégedet eltemetni
Nem birnak édes nemzetem,
Fölragyog még fölötted e nap
Egy fönséges szép reggelen.
Trónusok semmivé lehetnek;
De reád vár örökélet;
Addig csak bizva-bizó hittel
Virraszd át a sötét éjet.

G. Diószeghy Mór.

Az ifjusághoz.

Ti vagytok a jövő reménye. A jelennek minden törekvése, édes anyák hulló könnye, édes apák homlokának verejtékezése mind értetek és egy cél felé irányul, hogy éltetek boldog legyen, s majd, ha ti lesztok a küzdőtéren, köszikla módjára: álljatok szilárdan.

Az iskola csengettyüje és templom harangja érettetek és nektek szól, titeket hiv tanulásra, titeket hiv imádságra. A tanító vére hullásával, értelemnek tudománynak lelkét nektek adja által, ő gyűjt össze, mint tyuk a fiait, hogy az iskolának melengető szárnya körülfogjon és megvédelmezzen, s oltalmában a ti ifju élettetek szép és illatos virág legyen. A pásztor meg az ige szavával arra kér és arra int titeket, hogy a tudományban és erkölcsösségben a melyeknek képe már ott van szivetekben, megálljatok és megmaradjatok, a hitben, a reménységben és a szeretetben folyton folyvást gyarapodjatok.

A család, az iskola és templom, terhes és fontos munkáját érettetek, s a ti javatokra végzi.

Most mi küzdünk, mi harcolunk még, a munkának terhét mi hordozzuk, de eljön az idő, mikor helyünket ti foglaljátok el, ti veszitek át a nehéz munkát, ti intézitek családnak, iskolának és templomnak sorsát, mert tiétek a jövő, ti vagytok a jövő reménye.

„Lesz-e gyümölcs a fán, melynek nincs virága?“
Hazánknak, nemzetünknek, anyaszentegyházunknak,
községünknek, családnak lesz-e biztos jövője,

ha nincsen szelid, alázatos, vallásos, derék és becsületes ifjusága?

Jézus sirt mikor Jeruzsálemet meglátta, siratta városának, népének szomorú jövőjét, fájdalmas sorsát. — Mi is mikor látunk titeket, ha nem volna reménységünk bennetek, ha nem biznánk jövőtökben: fájdalmas énekbe önthetnők aggodalmunkat, keserves zokszóba fojthatnók reménytelenségünket, mert romlásunk bizonyos lenne.

De mi nem sirunk felettetek, mi nem aggódunk a jövő felől, mert a magyar ifjuság mindig felfogta, mindig megértette fontos kötelességét, s tudta, hogy ő a jövő reménye.

Ha volt is vagy egyszer kifogás alá eshető, ifju könnyelműség által véghezvitt cselekedet, a megbánás sűrű könnyei hullottak a szemekből és csak olyan volt az „mint a fának ágon maradt száraz levele, melyet nem tépett le az ősz, de letépett a tavasz első napsugaras szellője.“

Kétségbe nem esünk hát a jövő miatt, de intő, kérő, figyelmeztető szavunk mindig szólott és mindig szól hozzátok, amíg lelkünk érez, amíg szivünk dobog. És ha meglátnók, hogy fogékony lelketek, hozzátok méltatlan csak egy fattyu hajtást is termett, felelősségünknek erős tudatában kötelességünknek tartjuk lemetszeni onnan. De ezt nem haragból, hanem szeretetből tesszük, mert mi boldog jövőt akarunk teremteni nektek.

Most tavasz van, erdő-mező zöldül, megújul az élet halmon és rónán keresztül, az áldott napnak csillogó fényében ezer virág mosolyg, ezer levél tapsol, szelid szellőnek enyhe szárnyain virágok illatárja száll, bűbajos éneket zeng fészken a madár.

A tavasznak elragadó képe, a megújulás, a csillogó fény, a nyíló virág, a tapsoló levél, az illatár, a madárdal: ti vagytok az emberi életben, kedves ifjuság!

Ti ezután mindennap bejártok a kertet és mezőt. Látni fogjátok, hogy fű, fa, virág mind a magasba igyekszik emelkedni. — A ti kebletekben is megmozdulnak az érzések és gondolatok, nemesek legyenek azok, fölemeljenek titeket „hadd törjön mind ég felé az ami uyöngy, és maradjon gyáva földön a göröngy!“

A hegy oldalában megütközött a nap fénye, korán kelyhét nyitotta a virág, de leforrázta a dér, nem hozott gyümölcsöt. — Az ifjuság a maga idejében nyissa ki lelkének virágait, ne törekedjék idő előtt élni!

Ti eljártok zöldelő vetés mellett, meglátjátok, hogy a búza közt sok a gaz, melyet ki kell tépni a gazdának.

A ti szivetek kövér föld, melyben megfogamzik a jó, de a rossz is könnyen tenyészik ott, s ha korán ki nem irtod ezt, majd keserves lesz aratásod!

Sok tarka-barka virág van a réten, de jobb lenne, ha kevesebb volna, mert táplálóbb szénát kaszálna

a kaszás. — Inkább törekedjete a jóra, mint a szépre, kedves ifjuság!

Most tavasz van, ti virágot szedtek, koszorut fontok, örvendező szívvel, dobogó kebelrel haza siettek; kicsiny házatoknak ablakából aztán virágok illata száll felétek, s olyan édes, olyan boldogító érzés járja át lelketek. Szeretnétek, ha virágok mindig nyilna, örökké tartana, ezért gonddal ápoljátok, üdítő vízzel öntözgetitek, mert olyan szép, és kívánatos, a virág.

Kedves ifjuság! Szíveteknek legszebb virágait féltve őrizzétek, szeretettel gondozzátok, hogy sokáig tartson éltetek tavasza, kedves virágzóatok

Most tavasz van; leányok virágot tűznek kebelükre, legények kalapjukba. Kedves ifjuság, én is szakítok három virágszálat, engedjétek meg, hogy tűzzem fel nektek egyenesen dobogó kebletekre, szerető szívetekre, életteteknek szép virágzó tavaszán.

Egyik virágot a család kertjéből szakítom. Szép, fehér és kedves virág ez, mint a lilium, édes anyátok ültette, édes anyátok öntözte: szelidség és ártatlanság jelképe.

A másik virágot az iskola kertjéből veszem. Második édes anyátok az anyaszentegyház ültette ezt, tanítók öntözték. Szép piros ez a virág, mint a rózsa, győzelemnek és diadalnak jelképe és azt hirdeti nektek, hogy: „munkásság az élet sója.“

A harmadik virágszál a templom kertjében terem, onnan szakítom le azt. Jézus hozta le ezt mennyei Atyjától, Ő ültette a földre; az apostolok öntözték, nevelték, mi szakítgatjuk és plántáljuk a szívekbe. Kedves illatu ez a virág, mint a rezeda, az egész életet átjárja melegével, megszenteli illatával: jelképezi a hitet, a vallásosságot

Ezt a három virágot: az ártatlanság, szorgalom és vallásosság virágait összefűzöm a szeretet lánczával: nektek ajándékozom, szívetekre tűzöm. Kérlek fogadjátok szívesen, kérlek őrizzétek meg örökre, mert ti vagytok a jövő reménye, a mi szemünknek féltve őrzött fénye, kedves ifjuság!

Szell Jakab.

Egyháztársadalmi élet

Képviselő testületi közgyűlés.

A maros-vásárhelyi ev. ref. egyház képviselő-testülete vasárnap délelőtt 11 órakor a ref. leányiskola nagytermében ülést tartott. Főtárgya az egyház tulajdonát képező, újjáalakított hidvégi múmalom bérbeadása tárgyában. Schwartz testvérek, czéggel kötött szerződés jóváhagyása volt; a nagy gonddal szerkesztett alapos szerződést a közgyűlés elfogadta. A gyűlés második pontja egyházi pénztárnok választás lett volna, ezt azonban ezuttal levették napirendről s a következő közgyűlésen fogják foganatosítani.

Kegyesség útja

Aki a víz ellen védekezni akar, annak a forrásokat kell előbb betömnie. (Közmondás.)

Réges régen élt egyszer egy remete, aki valahányszor előljárója meglátogatta, mindig nagy fáradtságról panaszkodott, úgy, hogy ez nem állhatta tovább, hanem megkérdezte tőle, mi az oka állandó panaszának.

„Oh, felel a remete, nekem annyi a dolgom, hogy erőm elégtelen volna ennek elvégzésére, ha az isteni kegyelem nem jönne segítségemre. Először is két sólymot kell megfékezniem, azután két nyulat kell tartóztatnom a szaladástól, két karvalyt kell tanítgatnom, egy sárkányt kell megzaboláznom, egy oroszánt megszelidítenem és egy beteget kell ápolnom.“

„Oh, bolond beszéd!! Ily dolgokat senkinek se kell ugyanazon időben cselekednie.“

„Pedig kedves atyámfia, az mind igaz, amit előbb mondtam. A két sólyom, az én két szemem, melyekre folyton vigyáznom kell, nehogy olyat lássanak és megkívánjanak, ami a lelkem üdvösségének ártana. A két nyúl, a két lábam. Ezeket vissza kell tartanom a nyereszkedés és a bűn útján való haladástól. A két karvaly, a két kezem. Ezeket munkára kell szoktatnom és szorítanom. A sárkány: a nyelvem, melyet folyton féken kell tartanom. Az oroszánt, a szívem, ezzel folyton harcban állok s a beteg, akit ápolnom kell: a test. Ez majd meleg, majd hideg, majd éhes, majd szomjas, majd egészséges, majd beteg, szóval mindig olyan állapotban van, mely az én folytonos figyelmemet és ápolásomat szükségli. S ez mind elfáraszt naponta.“ Az előljárója megdicsérte a remetét. Adná Isten, hogy mi mindnyájan ily módon örködnénk, dolgoznánk, küzdenénk és mérsékelők magunkat, akkor lelki üdvösségünk jobban állana.

I. Thessalonika 4, 11.

Frigyes porosz király, sétalovaglása közben egy éltesebb parasztembert látott, aki dudolgatva szántott. „Jól mehet a sorsod öreg“, így szólítá meg őt a király, — „a tied ez a szántóföld?“ „Nem, — felelt a paraszt — én csak bérbe szántom.“ „Mennyi napszámot kapsz?“ „Nyolcz garast.“ „Ez ugyan nem sok,“ — felelt a király, — „hogyan éred be vele?“ „Hogy érem be? ennek még többre is elégnek kell lenni.“ „Hogy értsem ezt?“ „Ugy — felelt a paraszt — hogy 2 garas elég nekem meg feleségemnek, 2 garast régi adósságba fizetek, 2 garast kikölcsönzök és 2-öt Isten nevében elajándékozok.“ „Ezt a falányt nem tudom megfejteni“ — mondá a király. „Majd megfejtem én. Otthon vannak jó szüleim, akik gyermekkoromban ápoltak, nevelték s akik most öregek, tehetetlenek, őket kell eltartanom. Ez az adósságom, erre kell nekem 2 garas. A harmadik pár garast gyermekeimre

fordítom, hogy becsületet tanuljanak és keresztyéni oktatást nyerjenek. Ez a kölcsön, melyet ők nekünk majd visszafizetnek, ha mi megöregszünk. A két utolsó garasomat 2 beteg testvéremnek juttatom az az Isten nevében.“

A királynak igen tetszett a felelet s így szólt a paraszthoz: „Jól van öreg, most én kérdek te tőled valamit. Láttál-e már engem? „Soha“ felelt a paraszt. „Öt perc alatt engemet 50-szer láss és mind az 50 képmásomat a zsebedben vidd haza.“ „Ezt én nem értem“, felelt a paraszt. „Hát majd megmagyarázom“ és ezzel a zsebébe nyult a király és a bámuló paraszt markába 50 darab fényes aranyat olvasott le, melyek mindegyikén rajta volt a király képe: „Ez a pénz jó, mert az Istentől jő, én vagyok az ő fizető mes-tere. Isten áldjon meg!“

A test is feltámad.

Igen szép kertje volt egy hatalmas és gazdag urnak. A kert tele volt ültetve mindenféle nemes gyümölcsfával, melyek igen bőséges termést hoztak évenként. Történt egyszer, hogy a gazdának el kellett utaznia s hogy a kertjében levő gyümölcsöt senki se bántassa, elvitte magával az összes cselédséget, csupán kettőt hagyott otthon, akikre háza és kertje őrizetét bízta. A két cseléd közül az egyik béna, a másik vak volt. A gazda nyugodtan távozott, mert azt hitte hogy ezek a gyümölcsöt nem bántathják, hisz a melyik jól lát, az járni nem tud s amelyik járni tudna, az meg nem látja meg a gyümölcsöt. Alig távozott a gazda, a két gonosz cseléd megegyezett egymással. A béna felült a vak hátára. Ez elvitte a bénát a fa alá s az miután jól látott, leszedte a gyümölcsöt, melyet egymás közt megosztottak és elfogyasztottak. A hazatérő gazda hült helyét találta feltett gyümölcsöknek. S midőn haragjában kérdőre vonta az őrizőket, az egyik bénaságával a másik a vak-ságával védekezett. De ő átlátott a szitán és így szólt hozzájuk: „Ti egyetértve cselekedtetek. ti együtt fogtok bűnhődni is.“ Hasonló ehhez az embernek élete is. A lélek a béna, a ki lát, ismer és megért, de külsőleg cselekedni nem tud. A test a vak, aki önmagában ártalmatlan ugyan, de kitűnő eszköz a cselekvésre, ha a lélek által hajtatik. Ezért a test a lélekkel együtt kárhozik el vagy üdvözülni. Vigyázzunk tehát cselekedeteinkre: „Mert eljő az óra, melyben mindenkinek, kik a koporsókban vagynak, meghallják az ő szavát. Es akik jókat cselekedtek, kijönek az életnek feltámadására; akik pedig gonoszt cselekedtek, a kárhozatnak feltámadására.“

Az imádkozásról.

(Előadva Maros-Vásárhelyt tartott református felolvasó estélyen Lakatos Sámuel koll. tanár által.)

Egy régebbi alkalommal*) midőn templomi éneklésünk hiányos és elégtelen voltáról szolttam ezen a helyen egyuttal azt is megjegyeztem, hogy a mi egyszerű, külső ceremóniáktól megtisztított protestáns isteni tiszteletünknek az éneklés mellett elmaradhatat-

*) 1901. január 11-én tartott „Református felolvasó estély“ alkalmával Maros-Vásárhelyt

lan lényeges részét képezi az imádkozás is. Éneklés és imádkozás nélkül nem szoktunk isteni tiszteletet tartani, s a hol mást próbálnak meg, ott a czélt bizonyosan nem is fogják elérni. Az ott jelen valók bizonyos lelkiürességgel fognak onnan eltávozni. Nem csak azért, mert hozzá szoktunk ahhoz, hogy az imádkozás is az isteni tisztelethez tartozik, hanem azért is, mert a vallásos léleknek mulhatlan szüksége van arra, hogy bármikor, bármely helyen Istenhez fordulhasson, Istenhez emelkedhessék s erre az éneklés mellett nincs jobb, mint az imádkozás.

Vallásos élet nem lehet imádkozás nélkül. Gyakorolja is ezt minden vallás követője a maga módja szerint. A perui őslakók egyik törzsének a vallásos szertartása abból állott, hogy a családfő reggel a tűz mellé telepedett, pipára gyújtott és pipafüst mellett mormolta magában az imáját, amely ennyiből állott: „Szállj alá, nagy Szellem és pipálj velem! Szállj alá nagy szellem, pipálj velem és segíts ellenségemet megsemmisíteni!“

Elég egyszerű és kezdetleges, mind a szertartás, mind az ima, de legalább meg van benne az a vonás, hogy lelki szükségnek a megnyilatkozása. A szegény ember érzi a maga kicsinységét, gyengeségét az élet nagy feladatával szemben és hogy magát a természeti és emberi támadások ellen védhesse, - az ő hitében élő felsőbb hatalom segítségét kéri. És hogy ezt megnyerhesse, följánlja annak, ami előtte igen drága, a pipa dohányját.

Azt gondolná az ember, hogy magasabb fokú műveltséggel bíró népek kevesebb szertartással is megelégedzenek. Azt lehetne föltenni, hogy a lelki megenyhülés, a béke, a nyugalom, amit az imádkozás által elérni óhajt az ember, nem külső cselekedetek végrehajtásából, hanem a lelki belső megmozdulásból, Istenhez vágyódásból származik, amint ezt a mi protestáns vallásunk hirdeti és tanítja. Pedig nem így van. Némely vallás szerint az imádkozást csak bizonyos meghatározott helyen, meghatározott időben, megszabott formák szerint kell végezni, különben nem ér semmit, különben Isten azt nem hallgatja meg. Már hogy a mindenütt jelen való, mindentudó Isten miért kívánná ezt így, mi protestánsok nem értjük. De tény, hogy vannak más vallást követők, akiknek úgy kell azt végezni.

Eddig ismert vallások közt a Buddha vallás, a világon egyik legelterjedtebb vallás az, mely a legtöbb szertartásra szorítja hivat. A sok szertartásban aztán elvész a lélek. A fődolog bizonyos formáknak a megtartása, előírt imádság-mintáknak meghatározott számban ismétlése stb. stb. A buddhistáknál az imádság tárgya nem Isten, hanem Buddha ereklyéi, szobrai, képei, szenthelyei. Imádkozásuk lélek és szív nélkül való munka, végrehajtott cselekvés, bizonyos szólásoknak pl. „oh te dicső, szent lothus virág“ (Buddha) vagy ezt: Om-ma-ni pad-me-hum = Om, a lotusz-

kincse, amen. Gépszerű végtelen ismétlése mindaddig, míg a mormoló szájjal együtt a lélek is lassan elzsibbad s valami rejtélyes önkivületbe (nirvána) esik. Sőt, hogy ez imádságoknak mentől hosszabb tartamot biztosítsanak, hát imádkozó gépeket szerkesztettek. E gépek részben kézi használatra valók s ez esetben hasonlóak a gyermekek kézi csergettyűjéhez, vagy kelepelőjéhez, amely minden imafordulónál egyet csendül. Részben nagyobb szabásúak s patakok mentén víz-erőre, vagy magaslatokon szélmalom-szerűleg vannak berendezve.

Ha már eddig jutottak a Buddha követői, nem lesz sok hija annak sem, hogy ezután gőzerővel és gyorsasággal fogják végeztetni imáikat.

A keresztyén hitbuzgóság a középkor folyamán a kolostori életet fejlesztette ki. Akkor általános volt a hit, hogy keresztyénhez legillőbb, Istennek legtestesebb élet a kolostori élet; lemondás a világról a test sanyargatása böjtölés és mindenféle kínzó eszközökkel; éjjeli és nappali imádkozás a kimerülésig, az ájulásig.

Bizonyára nem egyedül álló jelenség, amit IV. Béla király leányáról, Szent Margitról jegyeztek fel a hagyomány után, hanem ő is csak követője volt az általános szokásnak. Ez a királyi leány, miután két külföldi uralkodónak, Anjou Károly szicíliai és II. Ottokár cseh királynak házassági ajánlatát elutasította, a Buda melletti Nyulak szigetén, a mai Margit-szigeten (a sziget épen róla nyerte a mai nevét) kolostorba vonult s ott a legbuzgóbb, legpéldásabb életet folytatta. Kevésben mult, s csak a pápai szék bizalmatlansága folytán esett meg, hogy ez a királyleány a római egyház szentjei közé nem lett fölveve. Nem volt meggyőzhető a pápai szék arról, hogy Szent Margit kegyes élete alkalmas volt-e arra, hogy elég számos elég sikeres csodat hozzon létre. E nélkül nem lehetett az egyház szentje. Pedig ami a kolostori életét illeti, az elég hitbuzgó és kegyes volt.

Mert „Mikoron . . . . hallja vala Szent Margit a bódog asszony napját fel-hirdetni az veternyén, tehát ez szent szüz leterjeszkedik vala az földre nagy siralmal és teljes ájtatossággal imádkozik vala és hálaadásokat teszen vala Minden karácson estin mond vala ezer Paternostert és böjtöl vala vízzel. Azonképen minden bódog Asszony estin mond vala ezer Ave-Mariát és téssen vala ezer veniát és böjtöl vala vízzel, még ha elég erőtlén volt is. Pinkest estin mond vala ezer Veni-Sanctet (jőjj el szentlélek) ezer veniával és böjtöl vala vízzel. Azonképen böjtöl vala egyéb szenteknek és apostoloknak estin vízzel . . . . .
. . . . Nagypénteken ledög mindenestől fogva semmit nem eszik vala, nem aluszik vala, sen: szól vala valamely embernek, viselvén mind az telyes napot nagy ájtatos, siralmas imádságban, siratván Jezusnak ártatlan szent halálát . . . . Egyéb időkben kedeg az éjnek vesztegségét (nyugalmát) mulatja vala el az ő szokott

imádságában. Gyakran ő imádsági után az nagy fáratságnak miatta az ő ágya előtt az gyékínen leletik vala meg a sororoktul (nővérek) alonnia (aludnia?)“

Igy vallottak Szent Margitról az Úrnak 1276 ik esztendejében julius 26 tól kezdve mindazok, akiket a pápa által megbizott magyar papok kikérdeztek. Így vallott az a körül-belől száz tanu, kiket később az olasz megbizottak kihallgattak. Ilyen értelemben élt tovább a hagyományban és a följegyzésekben ezen dolog emlékezete 1510. tájáig, mikor aztán Ráskai Lea apácza írásba foglalta a ma is meglevő Margit Legendában.

(Folyt. köv.)

H i r e k.

— **Henrik német herczeg** Amerikában jártakor az amerikai népet így jellemezte: „Ennek a népnek a szeme beszél. A színházban láttam, hogy finomság és műveltség tükröződik arcán; ebédeknél pedig láttam a szellemet és erőt. De legjobban érdekelt az utca népe, mert szemökből tevékenység és tettvágy nézett ki. — Ugyan a mi szemeinkből mit olvasna ki ez a német herczeg?

— **Lehet e egy reformátusnak ülni ima alatt?** ezt kérdi egy amerikai egy ottani laptól. Mire a lap azt mondja, hogy nem. Hát — ezt mi kérdezzük — lehet-e egy reformátusnak fejét egyenesen feltartva, szemeivel ide-oda tekintgetve imádkozni? S mi feleljük is reá, hogy nem! mert az ilyen imádkozásban van egy kis nyegleség. Már pedig nyeglén viselni magát az embernek Istennel szemben nem illik.

— **Korunk társadalmát** sokan erős megrovásban részesítik. Legfőbb hibájául említik, hogy kiveszett az önzéstelenség, az önfeláldozás a társadalomból. Hát ez általán mondva igaz. igaz, hogy legtöbb csak a maga hasznát nézi, és nem nézi azt, mi egyebeknek is használ. — Ezért kell e társadalomban magasra emelni a Krisztus zászlóját s hívni kell az embereket a Krisztus követésére. Ha az önfeláldozás és önzéstelenség jobban áthatja társadalmunkat, egyházainkat, akkor nem hallunk annyi sok panaszt egyháztagok, lelkészek, tanítók, presbiterek, esperesek, egyházmegyei gondnokok, püspökök, theologiai tanárok és kerületi főgondnokok ellen, amennyivel ma telítve van körülöttünk a levegő, és telítve a mi szerkesztői irattárunk. — Imádkozunk, hogy az önfeláldozás és önzéstelenség foglalja el ismét helyét a mi társadalmunkban és egyházi életünkben, egyházunk kormányzatában.

— **Egy öreg keresztyén írja**, hogy ő látta, hogy Amerikában egy templomban 2—3 fiatal ember beszélgetett, nevetgélt együtt és azt állitá, hogy ezek nem voltak jó nevelésű fiatal emberek. Mire a lap azt

mondja, nem voltak ezek keresztyének sem, hanem gonosz emberek — és az ilyeneket ki kell tiltani a templomból és nem szabad újra beereszteni őket addig, míg megbánásuknak látható jelét nem adják. — Hány fiatal embert és leányt kellene nekünk templomainkból kitiltani, ha mi is követni akarnánk az amerikai lap tanácsát

— **A r. kath. egyház mérlege** Yves Guyot, híres francia nemzetgazdász és volt miniszter érdekes könyvet adott ki legközelebb „Az egyház társadalmi és politikai mérlege“ czimvel. Különösen érdekesek a könyv statisztikai adatai. Kimutatja, hogy Európa r. katolikus nemzeteinek népessége 1801 től 1900-ig 86 millióról 145 millióra emelkedett, míg a nem r. katolikus nemzetek (protestánsok és orosz óhitűek) népessége 77 millióról 200 millióra nőtt. Ha Amerikát is hozzávesszük ehhez a statisztikához, akkor száz év alatt a r. katolikus államok népessége 96 millióról 178 millióra, a nem r. katolikus államok népessége 92 millióról 285 millióra emelkedett. Az előbbiek tehát száz év alatt aig érték el kétszeresét volt létszámuknak, míg az utóbbiak több mint háromszoros számot értek el Százalékban is ki lehet fejezni ezt a viszonyt. 1801 ben a r. katolikus államok a népesség 51 százalékát, a nem r. katolikus államok a népesség 49 százalékát tették ki Európában; 1901-ben pedig a r. katolikus államokra az európai népesség 38 százaléka, a nem r. katolikus államokra 62 százaléka esett. Az előbbiek 13 százalékkal megfogytak, az utóbbiak ugyanannyival megsaporodtak. Manapság a nem r. katolikusok a civilizált népesség csaknem kétharmad részét teszik ki.

Hirek az országból.

— **A király Budapesten.** Ő Felsége ez év május első felében Budapestre jön, s a május 19-ére összehívott országgyűlés ünnepélyes megnyitását 21-ére teszi, amikor is Budavárába járulnak a király elé az országgyűlés tagjai. A királynak Budapesten való tartózkodása alatt többféle udvari ünnepély lesz.

— **Készülődések a választásokra.** Országszerte nagy készülődések folynak a képviselő választásokra. Sok kerületben igen sok a jelölt, ami a legnagyobb zavarokat okozhatja, ámbár amint a jelek mutatják, az ellentétek elsimulnak. Bár így lenne, hogy a parlament mielőbb a békés munkához foghasson.

— **Tisztviselők sorsa.** Az ország több vármegyében, így Pestvármegyében s Maros-Torda vármegyében is a törvényhatóság gyűlésén kimondották azon tisztviselők elmozdítását, akik a nemzeti ellentétben nem vettek részt, avagy a volt kormány vagy királybiztosok rendeleteinek engedelmeskedtek, s így a vármegye határozatát figyelmen kívül hagyták.

— **Közös minisztértanács.** E héten, csütörtökön Budapesten közös minisztértanács volt, melyen az osztrák miniszterek részt vettek. A tanácskozás tárgya a közös ügyek megbeszélése volt.

— **Miniszterek a királynál.** Az új kabinet tagjai lázasan dolgoznak a miniszteriumban. E héten Andrássy belügyminiszter és Polónyi igazságügyminiszter Ő Felsége elé járultak több fontos ügy-, köztük az új kinevezések előterjesztése végett, melyeket a Felség kegyesen elfogadott.

— **Miniszterek üdvözlése.** Az ország minden részéből még mindig iömegeesen folynak az üdvözlések és tisztelgések a minisztriumban, úgy, hogy a miniszteri titkárok alig győzik a válaszokat szerkeszteni.

HIRDETÉSEK

felvételnek

lapunk kiadóhivatalában.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fióktézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Jelzálog kölcsönöket nyújt földbirtokra és bérházakra a legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén **törlesztéses kölcsönöket 300 koronától** kezdődőleg a tőketörlesztést és kamatot magában foglaló félévi részletfizetések ellenében **10–65 évig terjedő időre 4¹/₂% alap kamattal.** Magasabb kamatu előző kölcsönök konvertáltak. Minden kölcsön a leggyorsabban rendszeresen 2 hét alatt készpénzben folyósítatik.

Leszámitól 6 hónapi lejáratig terjedő bel- és külföldi váltókat, utalványokat és adósleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, vagy folyószámlára és azokat felmondás nélkül fizeti vissza.

Előleget ad értékpapírokra és betárolt árukra.

Folyószámla hitelt nyújt betáblázásra és más birtosítókra.

Vásárol és elad értékpapírokat külföldi pénzetket; bevált szelvényeket és kisorsolt értékpapírokat, teljesít tőzsdéi megbízásokat és átutalásokat; kiállít utalványokat és hitelleveleket bel- és külföldre.

Képviseli a legrégibb és legnagyobb biztosító intézetet a Trieszti általános biztosító társaságot (Assicurazioni Generali) és eszközöl tűz, üveg és jégkár, valamint betörés elleni, végre élet- és baleset elleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

„VASÁRNPAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP,

== AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. ==

Szerkesztik: **Tóthfalusi József** ref. lelkész és **Paál Gusztáv** ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja **egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona.** Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést czélszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

Ha a szép Maros-Vásárhelyen ügyes bajos dolga, akad ne mulassza el megtekinteni

az ev. ref. Kollegiumi könyvkereskedést

hol az irodalom legújabb termékei állandóan raktáron vannak, ép úgy szakmunkák mindenféle nyelven, imakönyvek egys. erü és pompás diszkötésben, ifjúsági könyvek, folyóiratok stb. Bárhol és bárki által hirdetett mű legrövidebb idő alatt — portómentesen — megrendelhető.

Papíráru raktáram a legnagyobb, hol olcsó pénzen jó árut kap a t. vevő, mert 100 levélpapír és 100 boríték csinos dobozban csak 60 kr., amelynek eddig 1 frt. 60 kr. volt az ára. — 500 finom fehér irodai papír 2 frt 20 kr. 500 iv fogalmazó papír 1 frt 40 kr. Pecsétviasz, tinta, itatóspapír, írónok és számtalan e szakmába vágó, de itt fel nem sorolható cikk a legolcsóbban beszerezhető.

Nagy gondot fordítok tanszerekre és tankönyvekre, népkönyvtárakra, havi részletfizetésre.

Jó és olcsó! ez a jelszó. — Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az ev. ref. kollegiumi könyvkereskedés

MÁRVÁNYI ARTEUR Maros-Vásárhely, Főtér Bál-ház.

ADI ÁRPÁD

⇒ KÖNYVNYOMDÁJA ÉS KÖNYVKÖTÉSZETE ⇒
MAROS-VÁSÁRHELY, SZÉCHENYI-TÉR.

Ajánlja két nagy gyorssajtóval
két amerikai gyorssajtóval, lyukasztó'
és több segédgéppel, valamint a leg-
modernebb új betűkkel jól felszerelt

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors
és izléses elkészítésére, feltűnő olcsó
árak mellett.

Vidéki megrendelések azonnal esz-
közöltetnek.